

на кучетата. При приближаванъето до селото единъ конь изцвили и нѣкси отъ войниците ми обърнахъ вниманието, че това е моя конь; всичкитѣ войници познавахъ цвиленъето му и азъ имъ повѣрвахъ напълно, защото и азъ чухъ. Оказа се, че не само моя, но и капитанъ Филиповия конь бѣ докаранъ въ Тръкляно. Спомнявамъ за това обстоятелство, защото коньето въ това врѣме бѣхъ за насъ една необходимостъ, зарадъ това и бѣхме твърдѣ обрадвани.

2-а дружина, която намѣрихме въ Тръкляно, тръгваше за Радомиръ. Полковия командиръ капитанъ Кисовъ и офицеритѣ отъ 2-а дружина ни посрѣщнахъ съ голѣма радостъ, защото, както помѣняхъ по рано, тѣ ни считали избити и дружината съвършено унищожена, тъй щото нашето явяване посрѣдъ нощъ, имъ се показва като видение.

Тукъ намѣрихме и портупей-юнкера отъ нашия отрядъ — Рускова, който насмалко не билъ попаднълъ въ плѣнъ или убитъ: като се промѣквалъ по долината на колоничката рѣка, съ цѣлъ да срѣщне 2-а дружина и ъ опжти за позицията, сърбитѣ стрѣляли по него и успѣли да убижтъ коня му, а той едва можилъ да се избави съ голѣмъ рискъ.

И тъй отъ прѣдварителнитѣ боеве, които сърбитѣ имахъ срѣщу 1 а дружна: на 31 Октом., 1 и 2 Ноември тѣ изпитахъ, че за да се разбие тази дружина не бѣ достатъчно едивъ полкъ, съ когото разполагахъ до 2 часа по пладнѣ—2 Ноември; зарадъ това слѣдъ пладнѣ почнахъ да приидватъ и други войски съ артилерия, които вечеръта бѣхъ събрани срѣщу малкия ни отрядъ, който въ рѣшителния моментъ се състоеше само отъ една дѣй-